

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Ἡ
Φλογέρα τοῦ Βασιλιᾶ

Οἱ
Καημοί τῆς Λιμνοθάλασσας

1964

Ἡ Σειρά ΑΠΑΝΤΑ Κ. ΠΑΛΑΜΑ τόμοι 16 ἐκδόθηκε με τὴν ἐπιμέλεια τοῦ ἸΔΡΥΜΑΤΟΣ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ ἀπὸ τοὺς ἐκδοτικούς οἴκους ΜΠΙΡΗΣ-ΓΚΟΒΟΣΤΗΣ

Ἡ ἴδια Σειρά, γιὰ λόγους εὐκόλης χρήσης, κυκλοφορεῖ σε 32 τόμους χαρτόδετους ἀπὸ τὶς ἐκδόσεις ΑΔΕΛΦΟΙ Γ. ΒΛΑΣΣΗ, Λόντου 2 ΑΘΗΝΑ 106 81, τηλ. 3612900-3627557

ΑΘΑΝΑΤΑ ΕΡΓΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ

Κ' ἐμὲ κουρέλλια μὲ κακοσκεπάζουν,
 ἢ στράτα ἀφώτιστη κακὴ,
 παλιούρια καὶ σκυλιὰ τὴν κομματιάζουν
 τὴν πορφύρα μου τὴ λειτουργικὴ.

Στῆς Ἀρμονίας τὸ βράχο τί γυρεύω,
 βραχνὴ παράταιρη φωνή;
 Κληρονομιά προγονικὴ λατρεύω
 μιὰ μαύρη Παναγιὰ βυζαντινὴ.

Ἄγιογδύτες τὴν κλέψαν. Πάνε, πάνε...
 Σβύστε, τοῦ λατρεμοῦ κερδιά.
 Πάρτε με, γύφτοι. — Ἀκάθαρτε ζητιάνε,
 τὸ αἷμα καθάριο μέσα μας. Μακριά!—

Μέσα μου ὅλο μαραίνειτ' ἓνας κρῖνος,
 λύκος οὐρλιάζει νηστικός.
 Στάθηκ' ἐμπρός μου ὁ μέγας Φλωρεντίνος,
 τῶν κολασμένων ὁ πνευματικός.

Μὰ σὲ κάτι ποὺ λάμπει σὰ διαμάντι
 κατάμακρο καὶ μυστικό,
 ξανοίγω τοὺς ἀστρόκοσμοις τοῦ Δάντη
 καὶ τὸν Ὀλυμπο τὸν ὀμηρικό.

Μέσ' στοὺς βυθοὺς τῆς φλόγας καὶ τῆς πίσσας,
 δροσιά, καὶ ὀλόρθο μὲ βαστᾶ.
 Δαιμονικά, τοῦ κάκου οἱ παιδεμοὶ σας.
 Διαμάντι, ὅλο στὰ μάτια μου μπροστά!

Μάης 1910.

ΟΙ ΚΑΗΜΟΙ ΤΗΣ ΛΙΜΝΟΘΑΛΑΣΣΑΣ

Η ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΚΑΙ Η ΚΑΡΔΙΑ

Ἡ Φαντασία μᾶς πάει ἄλλοῦ, στὰ τάρταρα καὶ στ' ἄστρα,
 κ' εἶναι πλανεύτρα μάγισσα καὶ ξένη ξελογιάστρα·
 μόνη δική μας ἡ Καρδιά· ζωὲς κι ἀγάπες δένει
 μὲ τὶς πατρίδες ἀσφαλτά· καὶ σὰ νὰ μὴν πεθαίνη.

Κορφές, θυτοί, σὰς γύρεψα τὴν ὄρφικὴ Εὐρυδίκη·
 τί πόθος τώρα μέσα μου πρωτόγονος καὶ βόγγει;
 —Νὰ εἴμουν, ξυπνώντας ρυθμικά, ψαράς μὲ τὸ σταλίκι,
 τὰ κοιμισμένα σου νερά, καημένο Μισολόγγι!

ΤΑ ΚΑΛΥΒΙΑ ΤΟΥ ΒΛΑΧΟΥ

Τὰ καλύβια τοῦ βλάχου στὸ Μισόκαμπο
 μᾶς καρτερᾶνε, σύντροφε, σὰν πρῶτα,
 πάμε νὰ φᾶμε τὸ χλωρὸ τυρὶ
 καὶ νὰ γευστοῦμε τὴ σκληρὴ μοιμπότα.

Πάμε, τὸ γάλα νὰ τὸ πιοῦμε ἀγνό,
 κι ἀπὸ δροσιά κι ἀπὸ χαρὰ χορτάτοι,
 νὰ νιώσουμε ξανά μιὰ πείνα ἀχόρταγη
 στὸ πλάϊ σου, βλαχοπούλα ἐσύ γιομάτη.

ΤΟΥ ΒΙΟΛΙΤΖΗ ΤΟΥ ΜΠΑΤΑΡΙΑ ΤΟ ΕΓΚΩΜΙΟ

Γειά σου, καημένε Μπαταριά, τῆς δοξαριάς τεχνίτη
κι ἀφέντη τοῦ βιολιοῦ!

Μέ ἐσένα Ρούμελη πλατιά τὸ στριμωμένο σπίτι
καὶ ξάγναντο ἀπὸ ψήλωμα τοῦ δλόδροσου Ζυγοῦ.

Γειά σου, καημένε Μπαταριά, τρανὸς εἶν' ὁ καημὸς μου,
καὶ πιδ τρανὸς ἐσύ·
μὲ τὸ βιολί σου ξύπνησες τὴ λεβεντιά τοῦ κόσμου
κ' ἡ Ρωμοσύνη, μιὰ φωτιά, μέσ' στὸ βιολί σου ζῆ.

Ἄπὸ τοὺς μῶλους τοὺς ρηχοὺς ὡς τὰ βαθιὰ κανάλια,
γυμνά, ἄρμυρὰ νησιά,
πουλιά τῆς λιμνοθάλασσας, βοριάσματα, μαϊστράλια,
τέτοια φωνὴ δοξάστε την καὶ τέτοια δοξαριά.

Γειά σο', καημένε Μπαταριά. Καὶ σὰ σβυστής θ' ἀρπάξη
μέσ' στὰ τσεγγελωτὰ
νύχια του τὸ βιολί σου αἰτίς καὶ θὰ τὸ πάη ν' ἀράξη
στὰ Μέτσοβα, σὶς Λιάκουρες, κι ἀκόμα πιδ ψηλά.

Η ΝΙΟΤΗ ΜΟΥ

Ξέρω δυὸ λίμνες ξωτικές, δυὸ λίμνες ἀδερφάδες,
μὲ τοῦ χωριοῦ, μὲ τοῦ νεροῦ, μὲ τοῦ χλωροῦ τὰ κάλλη,
γιὰ ὄνειροπλέχτες ἔρωτες καὶ γιὰ τραγουδιστάδες·
τὴ λίμνη τ' Ἀγγελόκαστρου, τοῦ Βραχωριοῦ τὴν ἄλλη.

Μὰ ὦ λιμνοθάλασσα γυμνή καὶ μὲ τὰ ξερονήσια
τ' ἄνανθα, τ' ἀλατόπηχτα καὶ τὰ φυκοστρωμένα,
μὲ τὰ νερά σου τ' ἄβαθα καὶ τ' ἄρμυρὰ περίσσια,
μὲ τὰ νερά σου, δάκρυα σταλασμένα,
τὴ νιότη μου τὴν ἄχαρη τὴν ἔπνιξα σ' ἐσένα.

Η ΜΟΥΣΑ

Μούσα! τὸ πρῶτο σου ἱερὸ φιλι στὸ μέτωπό μου
 ἄγγιξε καὶ τὴν ἔγνοια μου γιὰ τὴ χρυσή παιδούλα.
 Ταίρι τὸ παραθύρι τῆς καὶ τὸ παράθυρό μου,
 χρόνια μας, νιάτα, ἕνας καημός, μιὰ λάμψη, μιὰ τρεμούλα.

*Ω καρδιοχτύπια, δειλινά, ξενύχτια... Μιὰ γιορτὴ
 τὸ λιακωτὸ ἀπὸ λούλουδα κι ἀπὸ σκοπούς τὸ σπίτι,
 Μούσα, κι ἀπάνου ἀπ' ἔλα ἀγνά δυὸ δῶρα σου, δυὸ αἰτοί,
 χάρές μου, ἐσύ, προφήτη Οὐγκώ, κ' ἐσύ, Βαλαωρίτη!

ΣΤΟΝ ΠΟΙΗΤΗ Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗ

Καὶ καθαλλάρης πέρναγες, ξανθόμαλλο παιδάκι,
 καὶ τάραζε τὸ διάβα σου τὸ σιγαλὸ σοκκάκι,
 στὰ πράσινα παράθυρα καὶ πίσω ἀπ' τὰ καφάσια
 νὰ σ' ἀγναντέψουν τρέχανε τ' ἀπάρθυνα κοράσια.
 Τώρα ὁ καιρὸς ξεφούντωσε τὰ φουντωτὰ μαλλιά σου
 καὶ τὴν ξανθὴ ξεθώριασε θωριά σου,
 καὶ στρατολάτης πέρασες ἄλλοῦ καὶ ταξιδεύεις·
 μὰ τώρα εὐγενικώτερο φαρί καθαλλικεύεις,
 καὶ τ' ἄλογό σου φτερωτό, καὶ πᾶς νὰ τὸ ποτίσης
 μὲ τὸ νερὸ τῆς Κασταλίας τῆς θρύσης.

Η ΒΑΛΑΝΙΔΙΑ

Τὰ περιβόλια ἀπὸ τῆ μιᾶ, τ' ἀμπέλια ἀπὸ τὴν ἄλλη,
 κ' ἡ δημοσιὰ κακόστρωτη καὶ χιλιοπατημένη·
 στὴ μέση μιὰ κατόχρονη βαλανιδιὰ μεγάλη
 πάντα σὰ νὰ ξαπλώνεται, πάντα σὰ ν' ἀνεβαίνει.

Μὰ κάτου ἀπὸ τὸν ἴσκιό της τὴν ὥρα ποὺ περάσῃς,
 ὅσα μπροστά, ὅσα γύρω σου τὰ χάνεις, τὰ ξεχνᾷς,
 κ' αἰστάνεσαι σὰ ν' ἀγγιξῆς μέσ' στὴν καρδιὰ τῆς πλάσῃς,
 καὶ μὲ τοῦ δάσους τὸ κρασί τὸ πράσινο μεθᾷς.

Φτάνει ἓνα δέντρο στὸ ναὸ τῆς Φύσῃς νὰ σὲ μπάσῃ,
 καὶ φτάνει, γιὰ νὰ τὴ χαρῆς τὴν ἀνοιξή, μιὰ γάστρα·
 γιὰ νὰ σὲ φάῃ δρακόντισα κ' ἡ ἀγάπη,—ἓνα κοράσι·
 λίμνη, καὶ μοῦ καθρέφτιζες τὸν οὐρανὸ μὲ τ' ἄστρα.

ΟΙ ΑΓΓΕΛΟΙ

Στῆς ἐκκλησιᾶς μας τὸ ἱερό μπροστὰ ἀπὸ τ' ἅγιο Βῆμα
 ὄνδ μακροπτέρουγοι ἄγγελοι, μαγνήτες τῆς ματιᾶς μου·
 ὁ πρῶτος εἶχε τὸ σπαθί κι ὁ δεῦτερος τὸ κρίνο.

Στῆς ἐκκλησιᾶς μου τὸ ἱερό, στ' ἅγιο μου Βῆμα ἐμένα,
 ὄνδ ἀγάπες μακροπτέρουγες, μαγνήτες τῆς καρδιᾶς μου·
 σπαθί καὶ ἡ πρώτη κράταγε, κ' ἡ δεύτερη, ὁμοία, κρίνο.
 Θεέ, καὶ δὲ σὲ πίστεψα, μηδὲ τὸ φόβο σου εἶχα,
 Γυναίκα, ἐσὲ φοβήθηκα, πίστεψα ἐσέ, γυναίκα!

Ἄρχάγγελε μὲ τὸ σπαθί, δὲ μ' ἀγγιξῆς· καὶ ξένος,
 γιὰ μένα ὁ κρίνος, ἄγγελε, κ' ἡ μυστικὴ εὐωδιὰ του.
 Ἐγὼ εἶμ' ἐρωτοπλάνταχος κ' ἑλληνολάτρης εἶμαι.
 καὶ μόνο ἐσὺ μὲ τρύπησες μὲ τὸ σπαθί σου, Ἀγάπη.
 μελαχρινή, μαυροματοῦ, καὶ ἡ φλόγα σου καὶ ἡ σάρκα.
 καὶ μόνο ἐσὺ μ' εὐώδιασες, Ἀγάπη, μὲ τὸ κρίνο.
 πλατωνική, ξανθόφωτη, γαλανομάτα, ἰδέα!

ΤΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ ΤΟΥ ΨΑΡΑ

Στὸν ἄη Συμιὸ στὸν πλάτανο, στὸ κρύο τὸ πηγαδάκι
 ποὺ πάνε τὰ κλεφτόπουλα καὶ πίνουνε νερό,
 στὸ πανηγύρι τ' ἄη Συμιοῦ, ψαρὰς γιὰ τὸ καμάκι,
 τὸ δρόμιο δὲν τὸν ἔμαθα ποὺ πάει πρὸς τὸ βουνό.

Δὲν εἶμαι γιὰ τὸ μακρινὸ λεβεντοπανηγύρι,
 μὲ φουστανέλλα, μὲ ἄριματα, μὲ φέρμελη χρυσή·
 πάντα ξαρμάτωτο, ψαρὰ, γυμνὸ, караβοκύρη,
 σὲ ξέρει σκόλη καὶ δουλειὰ στὸ ξερονήσι ἐκεῖ.

Δὲν εἶναι γιὰ χαροκοπιὲς καὶ γιὰ τὰ πανηγύρια
 οἱ φουστανέλλες, τ' ἄριματα, ἢ φέρμελη ἢ χρυσή.
 Τ' ἄγιασε τὸ αἶμα κ' ἢ φωτιά· φέρτε λιθανιστήρια,
 τάχτε τα στὰ κονίσματα κι ἀνάφτε τους κερί.

Μὰ ὅταν κοντὰ τῆς Κλείσοδας τὸ πανηγύρι βράζει
 μέσ' στὴν ἁγιά Τριάδα τῆς τὸ χρόνο μιὰ φορά,
 μέσ' ἀπ' τὸ γλυκοχάραμα μιὰν ἔγνοια μὲ τινάζει
 πρὸς τῆς γιορτῆς τὸ βούισμα στὴν ἀκροθαλασσιὰ.

Καὶ μέσα στὸ πρυάρι μου τὸ καλοσκαρωμένο
 γοργὰ ὡς τὴ νύχτα τὸ λαὸ περνῶ τὸ γιορταστή,
 ψάρι ἀργυρὸ τῆς χάρης τῆς καὶ μιὰ λαμπάδα πααίνω,
 κ' ὄστερα κάνω ὀλονυχτιὰ μὲ τὸ θιακὸ κρασί.

ΜΙΑ ΠΙΚΡΑ

Τὰ πρῶτα μου χρόνια τ' ἀξέχαστα τᾶξῃσα
 κοντὰ στ' ἀκρογιάλι,
 στὴ θάλασσα ἐκεῖ τὴ ρηχὴ καὶ τὴν ἡμερῆ,
 στὴ θάλασσα ἐκεῖ τὴν πλατιὰ, τὴ μεγάλη.

Καὶ κάθε φορὰ ποὺ μπροστὰ μου ἢ πρωτάνθιστη
 ζωούλα προβάλλει,
 καὶ βλέπω τὰ δνεῖρατα κι ἀκούω τὰ μιλήματα
 τῶν πρώτω μου χρόνω κοντὰ στ' ἀκρογιάλι.

στενάξεις, καρδιά μου, τὸ ἴδιο ἀναστένασμα:
 Νὰ ζοῦσα καὶ πάλι
 στὴ θάλασσα ἐκεῖ τὴ ρηχὴ καὶ τὴν ἡμερῆ,
 στὴ θάλασσα ἐκεῖ τὴν πλατιὰ, τὴ μεγάλη.

Μιὰ μένα εἶν' ἢ μοῖρα μου, μιὰ μένα εἶν' ἢ χάρη μου,
 δὲ γνώρισα κι ἄλλη:
 Μιὰ θάλασσα μέσα μου σὰ λίμνη γλυκόςτρωτη
 καὶ σὰν ὠκιανὸς ἀνοιχτὴ καὶ μεγάλη.

Καὶ νά! μέσ' στὸν ὕπνο μου τὴν ἔφερε τ' ὄνειρο
 κοντὰ μου καὶ πάλι
 τὴ θάλασσα ἐκεῖ τὴ ρηχὴ καὶ τὴν ἡμερῆ,
 τὴ θάλασσα ἐκεῖ τὴν πλατιὰ, τὴ μεγάλη.

Κ' ἐμέ, τρισαλίμονο! μιὰ πίκρα μὲ πίκραине,
 μιὰ πίκρα μεγάλη,
 καὶ δὲ μοῦ τὴ γλύκαινες, πανώριο ξαγνάντεμα
 τῆς πρώτης λαχτάρας μου, καλὸ μου ἀκρογιάλι!

Ποιά τάχα φουρτούνα φουρτούνιαζε μέσα μου
και ποιά άνεμοζάλη,
πού δέ μοῦ τήν κοίμιζες και δέν τήν ανάπαιες,
πανώριο ξαγνάντεμα, κοντά στ' άκρογιαλί;

Μιά πίκρα είν' άμίλητη, μιá πίκρα είν' άξήγητη,
μιá πίκρα μεγάλη,
ή πίκρα πού είν' άσβυστη και μέσ' στον παράδεισο
των πρώτω μας χρόνω κοντά στ' άκρογιαλί.

Τ Α Φ Λ Ω Ρ Ι Α

Μαύρη σταφίδα, μ' έβγαλες κ' έμέ ταξιδευτή.
Τράβα κατά τήν Πάτρα πασσαριέρη.
Σοῦ φέρνω τόν πρωτόλουβο καρπό, πραμματευτή.
Φλωριά μου, ήχολογάτε στο κεμέρι.

Τί νά τά κάμω τά φλωριά; για πάρ' τα, βιολιντζή,
παιξε, θεός με τó βιολί σου παίζεις.
θυμοί των άνυπόταχτων και των καρδιών καημοί,
σάς έστρωσα ξεφάντωσης τραπέζι.

Τί νά τά κάμω τά φλωριά; για πάρ' τα χρυσικέ,
και πούλα μου λογής τά τζοβαρια.
Περιβολάρη, μάσε μου λουλούδια άπ' τó μπαξέ.
—Κυρά, σοῦ φέρνω κρίνα και ζαφείρια.

Φλωριά. Γιρνάνια κάμε τα του κόρφου σου, κυρά,
και στεφάνια, και μή μοῦ τ' άπορρίξης.
"Η, σε γαιτάνι πέρασ' τα και κάμε τα θηλειά,
και κάμε τα θηλειά για νά με πνίξης.

ΤΟ ΔΑΣΟΣ

ὦ δάσος μεγαλόπρεπο βασιλικό και μ' ὄλη
 τῆς πράσινης χιλιόδιπλης πορφύρας σου τῆ δόξα.
 τῆ δόξα σου τὴν ἄκουσα· δὲ σὲ εἶδα, δὲ σὲ ξέρω.
 — Ἐγὼ ἀπὸ τ' ἀκρογιάλι σου κ' ἐγὼ ἀπὸ τῆ ριχιά σου
 γνωρίζω, ὦ λιμνοθάλασσα, τὸ στοιχωμένο δάσος
 ποὺ τὸ φυτεύει ἀποβραδίς και ποὺ τὸ ξεφυτεύει
 στὰ πλάγια τοῦ ἀκροοὔρανου και στ' οὐρανοῦ τοὺς κάμπους
 ὁ γῆλιος ὁ αὐτοκράτορας ποὺ πάει νὰ βασιλέψη
 γιὰ μιὰ νυχτιὰ στὰ τάρταρα, τὸν κόσμο ἀπαρατώντας,
 και ἡ θάλασσα τοῦ γίνεται φρεγάδα, και τὸν πάει!

Η ΝΥΧΤΑ

Κυπαρισσομαστόρευτη μὲ τ' ἄσπρο σου μπαῖράκι,
 μιὰ συντροφιά παρθενική, φελούκα ἀρχοντική,
 σὲ χαίρεται· μιὰ λιγερὴ σοῦ κυβερνᾷ τὸ δοιάκι...
 Μὰ ἡ νύχτα, ἡ νύχτα εἶναι κακὴ.

Σὲ θρῖσκει ἡ νύχτα ἀργή, δετή, και σὲ ξεπαρθελεύει.
 τοῦ ξεσκισμένου γίνεσαι και τοῦ ληστῆ φωλιά,
 μιὰ τρύπα τὸ κορμάκι σου σκληρὰ τὸ σημαδεύει,
 και τὰ νερὰ εἶναι πιὸ σκληρὰ.

λιοκόρνο φίδι σέλλωσες, τοῦ ὄνειρου καβαλλάρη!
 Πέρα ἀρμενίζει δλάστραφτη μιὰ στοιχιωμένη ἀρμάδα·
 κι ἀπὸ τῆ χώρα ὡς τῆ φτωχῆ παράδικη πελάδα,
 δλα φεγγαροπρόσωπα καὶ πνέματα δλα, λίμνη.

Ἄπὸ τῆ φεγγαρόβρυση γλυκαναδρύστε, οἱ ὕμνοι!

ΑΝΑΤΟΛΗ

Γιαννιώτικα, σμυρνιώτικα, πολιτικά,
 μακρόσυρτα τραγούδια ἀνατολίτικα,
 λυπητερά,
 πῶς ἡ ψυχὴ μου σέρνεται μαζί σας!
 Εἶναι χυμένη ἀπὸ τῆ μουσικὴ σας
 καὶ πάει μὲ τὰ δικά σας τὰ φτερά.

Σὰς γέννησε καὶ μέσα σας μιλάει
 καὶ βογγάει καὶ θαρῶ μωσκοβολάει
 μιὰ μάννα· καίει τὸ λάγνο της φιλί,
 κ' εἶναι τῆς Μοίρας λάτρισσα καὶ τρέμει,
 ψυχὴ ὀλη σάρκα, σκλάβο σὲ χαρέμι.
 ἢ λαγγεμένη Ἄνατολή.

Μέσα σας κλαίει τὸ μαῦρο φτωχολοῖ,
 κι δλα σας, κ' ἡ χαρὰ σας, μοιρολόι
 πικρὸ κι ἀργό·
 μαῦρος, φτωχὸς καὶ σκλάβος καὶ ἀκαμάτης,
 στενόκαρδος, ἀδούλευτος,—διαβάτης
 μ' ἐσᾶς κ' ἐγώ.

Στὸ γιαλὸ πὸ τοῦ φύγαν τὰ κατκία,
 καὶ τοῦ μείναν τὰ κρίνα καὶ τὰ φύκια,
 στ' ὄνειρο τοῦ πελάου καὶ τ' οὐρανοῦ,
 ἀνεργῆ τῆ ζωὴ νὰ ζοῦσα κ' ἔρμη,
 βουδός, χωρὶς καμιᾶς φροντίδας θέρμη,
 μὲ τόσο νοῦ,

ὅσος φτάνει σὰ δέντρο γιὰ νὰ στέκω
καὶ καπνιστῆς μὲ τὸν καπνὸ νὰ πλέκω
δαχτυλιδάκια γαλανά·
καὶ κάποτε τὸ στόμα νὰ σαλεύω
κι ἀπάνω του νὰ ξαναζωντανεύω
τὸν καημὸ πού βαριά σᾶς τυραννᾷ

κι ὄλο ἀρχίζει, γυρίζει, δὲν τελειώνει.
Καὶ μιὰ φυλὴ ζῆ μέσα σας καὶ λιώνει
καὶ μιὰ ζωὴ δεμένη σπαρταρᾷ,
γιαγνιώτικα, σμυρνιώτικα, πολίτικα,
μακρόσυρτα τραγούδια ἀνατολίτικα,
λυπητερά.

ΒΙΟΛΕΤΤΑ

Ἡ κόρη πού τραγοῦδησα ὅταν εἶμουν
ἀγόρι δεκοχτῶ χρόνων. Ἄνθοῦσε
τ' ἀγιδόκλημα στὸν κῆπο τῆς, ἡ χάρη
τῶν ἀκακῶν πουλιῶν γραμμένη ἀπάνου
στ' ἀνάστημά τῆς.

Τὴν ἔφαγες, ἀγιούπα τῆς ἀρρώστιας!
Πέθανε φέες· τῆς κάμανε τὸ ξόδι,
μὰ τῆς νιότης ἡ φλόγα εἶτανε στάχτη,
καὶ πρὶν πεθάνῃ· στάχτη κ' ἡ ὀμορφιά τῆς,
καὶ τὸ χρυσάφι

πού τᾶκανε κορώνα τὰ μαλλιά τῆς.
Τ' ὄνομά τῆς Βιολέττα. Δὲ μιλοῦσε·
γελοῦσε· εἶταν κελάιδισμα τὸ γέλιο.
Τ' ἀγιδόκλημα τῆς τῶπλεξα τραγοῦδι
καὶ τῆς τὸ πῆγα,

δεκοχτῶ χρόνων ἄγουρος. Καὶ τώρα
πού γύρω μου ὄλα τῆς ζωῆς κ' ἐμένα
σταχτιά γερνᾶν, ἀπ' τῆ φωτιά τῆς νιότης
ἴσα μὲ τὰ μαλλιά μου πού γυαλίζαν
καθὼς ἀπάνου

στ' ἀλώνι ἡ μαυρογάλανη σταφίδα,—
ἀφήστε με στὸ μνήμα τῆς γυναίκας
πού τῆ γλυκοτραγοῦδησα ὅταν εἶμουν
ἀγόρι δεκοχτῶ χρόνῶ, νὰ στήσω
τὸ μοιρολόι.